

ишиятъ и знаменитиятъ иеромонахъ отецъ Неофитъ Рилски; между нейнитѣ членове потърси не безуспѣшно поддържка и улеснение за първия български журналъ самоковещътъ Фотиновъ; въ нея приживѣ животъ многомятеженъ и между нея ратува буйниятъ въ своя патриотизъмъ монахъ Неофитъ Бозвели отъ Котелъ; изъ нейната срѣдина излѣзе калѣнъ патриотически и оная „мечтателъ, оная душа пълни съ бури,“ С. Раковски*); посрѣдъ нея и съ нея се подвизавъ неуморно за народна Иерархия мѣдриятъ, дълготърпѣливиятъ, просвѣтениятъ и строгиятъ светогорецъ отъ гр. Елена, извѣстиятъ Иларионъ Макариополски, отпослѣ, слѣдъ създаването на Екзархията, митрополитъ Търновски, свършилъ многобурния си животъ пакъ между нея посрѣдъ горчиви разочарования; въ нея сжщо се довъзпита и укрѣпи въ народния духъ и въ нея намѣри послѣ и поддържка и насърдчване и бждещиятъ пръвъ български Екзархъ Антимъ; нея посѣти не веднаждъ и въ нея се бави като гостъ при разни нейни членове и неуморимиятъ възстанически апостолъ Василъ Левски; въ нея намѣри за добръ да иде да прѣкара нѣколко дни и Хр. Ботевъ прѣзъ зимата (1875—1876 г.), която прѣдшествувъ историческия му прѣзъ Дунава походъ**); до нея се отнасяха и съ нейнитѣ членове се съвѣщаваха всички по-малко или по-много извѣстни дѣйци въ широкото поле на общия трудъ за народното самосвѣстяване и подигане.

*) Нѣщо за Раковски и за единъ любопитенъ епизодъ отъ неговия животъ авторътъ на тия бѣлѣжки е разказалъ въ „Лѣтописи,“ година първа, 1 януарий 1900 г. брой 4, подъ заглавие „Годявката на Раковски“.

**) Прѣзъ кратковрѣменото си прѣбивание въ Цариградъ той посѣти два пѣти и редактора на в. „Вѣкъ,“ автора сега на тия бѣлѣжки и, между друго, като разправяше надълго за нѣкои разногласия между българскитѣ емигранти и дѣйци въ Румжния, той горчиво се оплакваше отъ Любена Каравеловъ, комуто прикачваше и прилагателни твърдѣ малко ласкателни.